

møderet. Den, der uden at være højesteretssagfører har erhvervet ret til at give møde for højesteret i sager, som han har udført i foregående instans, skal endvidere være berettiget til at møde for højesteret som omhandlet i § 126 uden at indgive nogen anmeldelse derom til retten.

I rigsdagssamlingen 1952-53 blev såvel i folketinget som landstinget spørgsmålet om højesteretssagførerprøvens afskaffelse drøftet, og fra begge tings side henstilledes til justitsministeren, at der foretoges en undersøgelse af, om det var rimeligt at opretholde prøven.

Efter at justitsministeriet havde indhentet erklæring fra højesteret og Sagførerrådet om spørgsmålet, overvejede justitsministeriet at fremsætte forslag om afskaffelse af prøven, således at landsretssagførere efter 5 års virksomhed fik almindelig møderet for højesteret. Under den offentlige debat om disse problemer henstillede imidlertid en række fremtrædende jurister, at spørgsmålet blev underkastet en fornyet prøvelse i et udvalg af sagkyndige. Et sådant udvalg blev nedsat i marts 1955, og det fik bl. a. også til opgave at overveje spørgsmålet om voteringen i højesteret.

Af det sagkyndige udvalgs betænkning, der blev afgivet i november 1956, fremgår, at der blandt udvalgets 4 medlemmer var enighed om, at de hidtil gældende regler om sagføreres møderet for højesteret burde ændres; men der var ikke enighed om, hvilke ændringer der burde foretages. 2 af udvalgets medlemmer foreslog, at prøven afskaffedes, og at der indførtes almindelig møderet for højesteret for landsretssagførere med 5 års anciennitet. De 2 andre medlemmer frarådede prøvens afskaffelse, men foreslog en række lettelser i den faktiske adgang til at gennemføre prøven.

Med hensyn til voteringsordningen i højesteret var der i udvalget enighed om, at der burde indføres en ordning, hvorefter der efter den offentlige og mundtlige retsforhandling skulle følge en rådslagning i retten for lukkede døre, at der efter denne rådslagning skulle finde en mundtlig votering sted, og at de mundtlige enkeltvoteringer skulle offentliggøres i navngiven stand og udgøre eller træde i stedet for den hidtidige domsbegrundelse. Derimod kunne der ikke opnås enighed om, hvorvidt offentligheden — således som det f. eks. er tilfældet i Norge — skulle have adgang til direkte at påhøre den mundtlige votering. To af udvalgets medlemmer var stemt herfor, hvorimod udvalgets formand foreslog, at den mundtlige votering stadig blev afgivet for lukkede døre, mens dommernes enkeltvoteringer offentliggjordes under navn og udgjorde domsbegrundelsen. Udvalgets sidst tilkomne medlemmer deltog ikke i denne del af betænkningen.

Ved fremsættelsen af lovforslaget redegjorde *justitsministeren* udførligt for de hidtil gældende regler om højesteretssagførerprøven